

A TENGER ÓRASZERKEZETE

F E N Y V E S I O T T Ó

Partra szálltam.

A félelem tövise kihúzva húsomból,
éjeimnek többé nincsenek szigetei.

Kobranyakú hullámok fodrozzák
a tenger alatti ünnepet.

Atomszívú asszony fésűje

szántja a csillogó tajtékot,

először azt hittem, mesében jártam,

tiltott szférákban,

álmnál zöldebb szigeteken,

de a liftben egy kékre petyezett, fekete királynőről

álmódó szultánnal találkoztam,

révetegen állt a szupermodern light-show-ban.

A kobranyakú hullámokat meghágta a villám.

Fehér állatok fürödnek

az alkonyatban.

A félelem tövise kihúzva húsomból.

A fekete dámvadak leeresztik az ülést,

aranszegélyű földrészek

fénykoszorújába utaznak.

Tejjel vegyített kagylókürtök,

ciszternák.

Hullanak a padlóra a kis pálmadiók,

füvekkel és szent olajjal keverednek.

Viharkék, megkínzott szemhéjak,

ontológiai daganat.

Keskeny a lélek,

csupa új és parázna nyílás,

csorognak a tengerévek,
kicsi a pálmadió,
keskeny a zsilip.

Nyugodj, szív,
ne zakatolj!
Nincs veszély,
semmi fenyegetés!
Levegőt szív az éj,
a hold megnyugszik,
gyékényén hanyatt dől a nagy, égi alakzat.
Esetleg majd feltámad a szél,
illatos fűszerek fuvara.
Akvamarin ciszternák
szivattyúzzák a tengert.
Lemossa combját kedvesem,
a tengeri harmat bevonja a márványokat
és a bronzokat.

KUKURIKÚ KUKURIKÚ
A reggel megmosdva, kifürödve,
se szikla, se víz,
most semmiféle duda nem csillapít.
Zárd el a gázcsapot!

Poros fák közelében,
távol a villamosoktól,
a Pannon-tenger fenekén,
egy szűk kenuban
felhúzó térdem.
Kobranyakú hullámon érkeznek az elrabolt szirének,
a félelem tövise kihúzva húsból.
Mögöttem,
hallom,
hideg huzat,
csontzene közeleg.
Csak csöndösen, csak csöndösen,
míg dolgomat bevégezem,
nem leszek hangos,
s kíméletes se.
Nyolckor hideg,

tízkor meleg a víz.
Ha esik, akkor egy csukott limuzin jön értem,
s levisz a tengerre.
Halk zenéket eregetek az üres akvamarin ciszternákból,
nem remélek fordulatszámot.
Istenem, ments meg minket a defektől!
Versemet felajánlom a sivatag
ivadékainak és a tők termésének.

Itt vagyok hát, félúton,
sehol,
a szememet kibököm,
tíz év jobbra, tíz év balra,
jobbára balul eltékozolva,
még mindig a világ rendbontása vagyunk,
akaratunk lázasan kutat,
nem csillapít semmiféle duda,
a félelem tövise kihúzva húsomból.
Lenn, a sarkon egy trafik világlik.

